

CARTA ALS IMMIGRANTS QUE ACABEN D'ARRIBAR

Sigueu benvinguts en aquest país. Aquestes ratlles volen, en primer lloc, donar-vos una cordial acollida i expressar el desig que, després d'un viatge que per a molts haurà estat dramàtic, pugueu trobar al costat nostre uns mínims de benestar i de reconeixement. Però, a més, amb aquesta carta desitgem proporcionar-vos algunes informacions mínimes, d'aquestes que no apareixen en els mapes, ni en les guies ni en els plànols, però que també poden ajudar a situar-se als qui arriben a un lloc desconegut.

1. El país on arribeu

Veniu a una terra on, malgrat la seva bonança econòmica, potser no viu un dels seus millors moments. Molts de nosaltres, temps enrere, vam ser emigrants, però els diners tendeixen a tornar-nos a tots desmemoriats i insolidaris.

Hem de lamentar que no us rebem precisament per esperit d'acollida sinó, senzillament, perquè us necessitem.

Durant uns anys, en el nostre continent europeu, se'ns va parlar de la manca de feina com d'una "maledicció estructural irremeiable". I vet aquí que avui comencem a sentir a parlar una altra vegada de "falta de mà d'obra". Tenim la sospita que totes dues dades no es contradiuen, sinó que es connecten entre si. Atès que anys enrere hi va haver estudiosos del tema que asseguraven que "no existeix una relació estructural sistemàtica entre la difusió de les tecnologies de la informació i l'evolució dels nivells d'ocupació"; o que la crisi laboral "no pot ser explicada mitjançant les categories tradicionals i els debats obsolets sobre l'acabament del treball". Que "la difusió de la tecnologia de la informació en l'economia no indueix directament la desocupació" sinó que més aviat "mai no van ser els treballadors més vulnerables"

Aquesta vulnerabilitat del treballador va desanimar moltes justes reivindicacions laborals. I avui, que la bonança de l'economia podria tornar a reanimar-les, els nostres poders econòmics recorren a vosaltres i a la vostra desesperació, per evitar-ho. L'oferta de treball que el nostre món desenvolupat vol portar a terme, és massa vegades oferta d'un "treball porqueria".

Convé saber-ho per no enganyar-se, si després us sentiu injustament maltractats. I, fins i tot, si de vegades trobeu manca d'acolliment en l'estrat social obrer, que (per haver estat el que més va patir en el passat) també havia estat moltes vegades el més solidari i el més acollidor. El món del treball ara pot mirar-vos simplistament com a competidors indesitjats.

2. La decisió d'emigrar

Aquesta és la realitat que us trobareu i que us convé conèixer. Tant de bo que el coneixement d'aquesta dada ajudi a plantejar-vos correctament la decisió d'emigrar. Coneixem molts casos entre vosaltres que es van decidir a venir per la desesperació i la falta d'horitzons. Una noia de l'Est europeu declarava una vegada que, en el seu país, l'únic horitzó d'una gran part de la joventut era, si són nois, jugar mitjanament bé al futbol, a veure si acabaven fitxats per alguns equips occidentals. I si són noies, anar a capitals del sexe com Budapest, a filmar pel·lícules pornogràfiques. I, pels qui no acceptessin aquestes condicions, venir a cegues a veure si podien, si més no, "vendre *La Farola*" pels carrers.

Però en coneixem d'altres que tenien al seu país d'origen un lloc de treball suficientment segur, i que el van deixar pel somni enganyós d'un enriquiment fàcil. Un somni induït per l'espectacle il·lusori de molts dels nostres concursos televisius, la transmissió dels quals arriba als països nord-africans i en els quals sembla que en aquest país es regalin els diners. Això no és així de cap manera, ni té la raça humana aquests nivells de generositat: sempre els diners que es llencen en algun lloc s'han robat abans en un altre.

I, tanmateix, aquest esquer fàcil de les "quimeres de l'or" (que ja va denunciar Ch. Chaplin en la seva pel·lícula d'aquest mateix títol), i del retorn al propi país enriquit i suscitant admiració, sempre ha fet molt mal a tots els fenòmens migratoris.

Benvinguts siguin, doncs, els qui de veritat necessitin venir, i tant de bo tinguéssim més braços per acollir-los. Però aquells que s'enceguin i vinguin més per avarícia que per necessitat, han de saber que no solament poden fer mal a molts compatriotes necessitats de veritat, sinó que el joc dels diners no acostuma a complir les seves promeses, i que es poden trobar aquí pitjor de com estaven a casa seva.

3. L'explotació de la necessitat

En aquest context, és trist que molts immigrants estan essent víctimes massa vegades d'un dels comportaments més vergonyosos i més inhumans del nostre temps: el de les màfies, que s'aprofiten de la necessitat i juguen amb la ceguesa humana, tot enriquant-se a base de transportar-los fins aquí en unes condicions degradants, amb informacions i promeses falses, i sense cap mena de garanties. És important que tots, vosaltres i nosaltres, lluitem en els respectius països per posar fi a aquesta plaga. Que els diversos governs facilitin mitjans d'accés, i que obrin, alhora, la mà en la taxa d'acollida. I que, abans de sortir del vostre propi país, us informeu de les condicions reals del lloc d'arribada, sense fer cas dels estafadors professionals.

Una vegada repassades una mica les condicions d'accés, ens atrevim a suggerir unes altres tres reflexions sobre la vostra estada aquí.

4. La integració: necessària i difícil

La vostra integració no serà fàcil perquè trobareu bastants rebuigs inicials i perquè, quan la immigració és massiva, resulta més còmode trobar companys del mateix país i aïllar-se amb ells en una espècie d'enclavament. Permeteu-nos que us apuntem que és important no fer guetos i que tracteu de sentir-vos una part de la nova societat on heu arribat.

A la llarga, tancar-vos us pot resultar més perjudicial, sobretot per als vostres fills que han estat, tantes vegades, el motiu veritable de la vostra marxa. Cal conservar, per descomptat, tots els punts de suport i de referència que us ajudin a descansar i a no perdre la pròpia identitat. Però el gran futur de l'actual fenomen migratori pot estar en aquesta fusió lenta per la qual, a poc a poc, ens anem acceptant els uns als altres, tot reconeixent-nos, respectant-nos, enriquant-nos i fecundant-nos mútuament. Els guetos sempre desperten sospites. Tant de bo que la majoria de les migracions acabessin amb les paraules d'aquell líder marroquí, que

va venir a Espanya com a pres polític en una pastera, i que ara torna al seu país declarant "estimo aquest poble tant com el meu". Això, naturalment, depèn tant de vosaltres com de nosaltres.

5. El que us demanem que no perdeu

Aquells de vosaltres que sigueu creients, de la confessió que sigui, teniu tots els drets de mantenir la vostra religió i la seva pràctica. Estem convençuts que la religiositat és un gran valor humà, per molts riscos de perversió que pugui tenir. Creiem que, malgrat els nostres ideals de llibertat i drets humans, la irreligiositat del país que us trobareu no és precisament un valor.

Per a aquells de vosaltres que sigueu musulmans. Sabem que la paraula "islam" significa precisament submissió. És una paraula que, com sabeu, no ens resulta fàcil d'entendre, però que se'ns fa plenament comprensible si la traduïm pel seu veritable sinònim: "**respecte**". I aquest respecte a la realitat és quelcom que ens falta a nosaltres. Déu faci que no us el fem perdre a vosaltres i que ens ajudeu a recuperar-lo.

6. El valors humans com a horitzó comú

Conviureu amb altres valors sagrats diferents dels vostres i segurament us costarà comprendre'ls. Ells són els que us poden donar el nostre millor rostre: tots aquells que giren entorn dels drets humans, per més que de vegades els falsegem i ens n'apropriem per a nosaltres sols i els desconnectem dels deures. O els que giren entorn de la llibertat de decisió de cada persona, a la no-imposició, a la igualtat real i no verbal entre home i dona...

No diem en absolut que la nostra conducta sigui sempre coherent amb aquests valors que proclamem. Aquests valors poden estar, de vegades, a sota d'algunes actituds de xoc amb què us podeu trobar. No tingueu por de perdre la vostra identitat religiosa o cultural, si trobeu en nosaltres alguna cosa veritablement humana que les lleis us forcen a acceptar. Estigueu segurs que, en aquest cas, no us despreneu de cap dels valors que porteu, sinó que més aviat us ajudarà a purificar-los i a donar-los un sentit cada vegada més ple i veritable. El món de la Transcendència i del que és religiós s'implica moltes vegades inevitablement en situacions i entre factors culturals, que són caducs i que no constitueixen la seva essència. Però podem estar segurs que res que sigui autènticament humà no pot ser contrari a cap fe religiosa. I que, quan se'ns demana canviar a alguna cosa veritablement més humana, no se'ns demana res que contradigui les nostres conviccions i els nostres usos més sagrats, sinó potser només les nostres inevitables rutines històriques.

Esperem que ningú no tracti de fer-vos canviar la vostra religió, tot i que el marc cultural i el materialisme mesquí que respirareu sí que tractarà de fer que l'abandoneu. Tant de bo que aquest tipus de reflexions us ajudi a situar-vos enmig de les inevitables crisis que sobrevenen en situacions d'estrangeria.

Nosaltres, des d'aquí, demanem al nostre govern que no sigui garrepa en fer una llei d'estrangeria la finalitat de la qual només sigui assegurar la mà d'obra necessària i tancar els braços de la solidaritat cap als qui més pateixen. Que aquesta llei es consensuï amb totes les forces polítiques i no s'imposi només per la força de la majoria. I que se suavitzi la negació de drets als anomenats "il-legals", entre altres punts.